

Guanyadora Categoria adulta: Carme
Guanyadora: Raquel Rodríguez Carrascosa (Pseudònim: Espiga d'estiu)

M'ho han repetit molts cops i fins ara, mai m'havia importat.

He tingut molts noms, cap d'ells triat per mi. Maria del Carmen en néixer, Carmineta de nena, Carme d'adulta, Maria pel meu marit i Carmeta quan vaig ser àvia.

No tinc gaires records de Carmineta. A vegades, quan passo per davant de l'escola a veure als meus nets, penso que m'hagués agradat poder anar-hi de petita. No crec que fos una nena infeliç, però els pares van decidir que no anés a l'escola i gairebé no sé escriure.

Quan era petita, els meus dies al poble eren hiverns molt freds i estius de molta feina. L'hivern feia olor de llenya cremant a la llar de foc i al sopar de la mare, que sempre era brou. Jo l'ajudava a servir-lo començant sempre pel pare, després els meus germans per ordre d'edat, del més gran al més petit, després jo i en acabat la mare. Quan la mare i jo seiem a sopar, tothom ja havia acabat el seu bol i havien marxat. Era l'únic moment del dia que la mare i jo ens quedàvem soles. Parlàvem, no recordo que, però ella sempre em deia que estava cansada.

L'estiu era la meva època preferida, el meu cap s'hi trasllada cada cop que sento l'olor del sabó que la mare feia servir per als llençols, sempre estesos lluny de l'hort on els nois llauraven i collien. Tot i això, sempre hi havia alguna peça que acabava plena de terra, jo m'enfadava, la mare no.

En algun moment vaig passar a ser Carme. Carmineta es va convertir en l'insult que feien servir els meus germans quan els renyava o em posava ferma a casa. La Carme ja era més espavilada, tossuda, es feia veure i la coneixia tothom. La mare em deia que aquest era el meu nom, que no me'l prenguéss mai ningú, que a ella li havien ficat molts noms i cap era el seu. A mi no em molestava, m'havien repetit el meu nom molts cops i mai m'havia importat.

El meu marit em deia Maria. La seva mare es deia Carmen i preferia fer-ho així per diferenciar-nos. Ens vam traslladar al seu poble, jo era la senyora Maria i ara portava una casa i cuidava un marit, aviat van arribar els nens i em deien mama. M'agradava molt més que Maria.

Els meus fills no van conèixer molt a la meva mare. Va morir quan ells eren petits i no guarden gaires records. Els hi parlo molt d'ella, no puc evitar sentir que si deixo d'esmentar-la, desapareixerà la seva memòria. La mare tenia molts noms, a ells sempre els hi dic tots, però sé que a ella no li agradava cap.

Quan el meu fill va ser pare, vaig ser Carmeta, l'àvia Carmeta. Els meus nets creixen amb una mare que els estima molt i que els porta molt a veure'm. Ella em va preguntar com volia que em diguessin. Jo li vaig dir que el meu nom era Carme i ella mai m'ha tornat a dir de cap altra manera. Li vaig dir que no calia, que em podia dir Maria, com el meu marit. No m'importava, m'ho havien repetit molts cops.

La meva filla va tenir una nena i li va ficar Carme. Només Carme. Sense Maria. Vaig brodar el nom de la meva neta en pijames, mocadors i jerseis. Mai l'havia escrit però la meva filla em va ensenyar les lletres i les vaig posar ben boniques mentre pensava que era la primera vegada que jo dibuixava el meu nom i no era per a mi.

No recordo quan vaig començar a sentir-me tan trista. Va arribar en forma de cansament i quan em vaig adonar, ja no volia sortir de casa ni veure als meus nets. El meu marit no es quedava amb mi ni m'ajudava, ell mai m'havia donat suport i no m'importava, així podia estar més tranquil·la. Però quan em tancava sola a l'habitació pensava sempre en la mare.

La meva filla m'obligava a sortir a passejar, deia que m'havia de tocar el sol i anàvem juntes amb la Carme al cotxet. M'agradava passejar, però mai en tenia ganes. Ens vam començar a trobar amb una dona al parc que acostumava a venir a la mateixa hora. Ella anava sola i quan la mirava, sabia que ella també estava cansada.

La Montse era molt amable, s'acostava a veure a la Carme i sempre deia que era una nena molt eixerida, amb els ulls ben oberts, per veure-ho tot. Quan passejàvem soles em parlava del seu poble, de com la van tractar malament quan era petita i com va marxar de seguida que va poder, de com el seu marit l'enganyava i ella així ho preferia, perquè llavors la deixava en pau, però ara que ell era gran i es quedava tancat a casa, li era impossible tenir tranquil·litat, només quan sortia a passejar. No havien tingut fills i deia que gràcies a això, se sentia lliure. Sentir-la dir aquestes paraules em va enfadar molt, però em va enfadar més entendre que em molestava perquè creia que tenia raó.

Els nostres passejos es van transformar en la meva medicina, ens vam explicar totes les ferides i totes les rialles. Un cop vam plorar de riure quan m'explicava la cara que va ficar el mossèn el dia del seu casament, quan la va veure entrar amb un vestit que li arribava pel genoll, i un altre dia, em va abraçar durant més de mitja hora mentre jo plorava, quan em va acompanyar a la tomba de la meva mare. Allà li vaig demanar entre plors que mai em prengués el nom, que només em digués Carme, i com a resposta, em va fer un petó.

He tingut molts noms, cap d'ells triat per mi. Maria del Carmen en néixer, Carmineta de nena, Carme d'adult, Maria pel meu marit, Carmeta quan vaig ser àvia i Carme de nou, quan vaig decidir separar-me.

Tant de bo li hagués pogut dir a la mare que ja l'he entès i que ja mai més ningú em prendria el meu nom.

M'ho havien repetit molts cops i fins ara, mai m'havia importat. Però ara havia après a escriure el meu nom amb bolígraf i per primera vegada, signant just al costat del de la Montse al registre civil del poble, per fi, l'escrivia per a mi:

Carme.